

Геометрија живота – Александар Ђурић

ПСИ ОД ВЕТРА

То је онај живот где сам пао и ја.

Владислав Петковић Дис, *Тамница*

Пси од ветра се депресивно
у прамен уписане кружнице враћају,
од када си Невеста чкала,
пас сам који по тетиви круга зүји.
Други пси од ветра
у очним шупљинама дугове моје плаћају,
лавеж мој поклања живота раздаљину рђи и олуји.

Невесто чкала,
верујеш да ће пси од ветра вечно да држе
моју љубав у зубима — трезну,
обезглављени живот на воловским точковима
унаоколо возим и поклањам.
Апсурдан поново понижавам од ветра псе — они чезну,
древним букагијама тамничим краке магле,
месечине и соли-лица од трња твоја склањам.

Пси од ветра су се одрекли мене
у чељустима и губилишту,
гуше их јадници изгубљеног времена.
Људи умрли у мени, Невесто чкала,
угушене од ветра псе ишту,

паса више нема, ветрова више нема —
само јалова љубав, чкаљ и семена.

Ако није тако, Невесто чкаља,
пролиј моје кловновске вене две — нека кључају.

ГЕОМЕТРИЈА ЖИВОТА, ЉУБАВИ И СМРТИ

Тачка рађања је покидала врпцу и љуске опну,
с графито техником сам избио на површину.
Колиба посеченог вољења ме отела мору —
даривала блатњавом копну,
болно сам извиривао —
руине су ме закуцавале у тишине прашину.

Права линија је
буђавим лењиром располутила моју љубав,
плесни су половинама нахраниле киселину.
Довека остао сам —
довека остао гусеница и губав,
љубав је мени наивни ветар сејач —
једном клицом би да оплоди читаву долину.

Раван је за мене спреман од ловора ковчег,
испраћају ме само празне чизме
до видокруга у благишту.
Самртни гласник ми кривицу као пљувачку
саливира на брег,
да жртвеници гледају злочин и казну
што еонима ишту.